

SPOLEČNOU
CESTOU

červen

Úvodní slovo	2
Z farní kroniky	
Rok 1937 - dokončení (přepis farní kroniky).....	3
Rozhovor s Markusem Amreinem	4
Světová náboženství	
Judaismus - VI. Životní události.....	12
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	13
Stránka dětí	
Sedmikrásek, Ministranti.....	15
Misijní klubko.....	16
Příspěvky ze života farnosti	
Poutní zájezd do Českého Krasu.....	19
Děkanátní pouť	20
Oslava dne matek, Memoriál profesora Benáčka	21
Výlety dětí z náboženství	22
První svaté přijímání	23
Pastorační a ekonomická farní rada	
Zprávy z PFR a EFR.....	27
Ze života farnosti	
Vzpomínka na P. Josefa Václava Holase.....	25
Oprava varhan v kostele sv. Vavřince.....	26
Farní pouť do Polska a další pozvánky.....	29
Svátosti a svátostiny	31

Před nějakým časem mě zaujala otázka, kterou někdo položil jedné z vedoucích Misijního klubka. Ta otázka zněla nějak takto: „A k čemu ty misie vlastně jsou?“ Nevím jestli mám být smutný z toho, že takovou otázku vůbec někdo vysloví nebo jestli se mám radovat z toho, že to někoho vůbec zajímá a chce vědět něco víc...

Hned v první větě dekretu O misijní činnosti církve (II. Vatikánský koncil) se koncilní otcové hlásí k velikému misijnímu poslání církve těmito slovy: „*Putující církev je svou podstatou misionářská, protože odvozuje svůj původ z poslání Syna a z poslání Ducha svatého podle plánu Boha Otce.*“

Už tato věta sama stačí, abychom chápali, že **misie** nejsou k něčemu, ale **jsou tím, čím církev žije**. Chceme-li si to alespoň trochu představit, pak to znamená, že každý křesťan, každá místní církev (diecéze), každá farnost, každé křesťanské společenství **musí** hlásat evangelium, **musí** hlásat radostnou zvěst o Kristu slovy, skutky, ano i obětováním svého života. **Jinak ztrácí opodstatnění své existence!** Toto povolání má nejrůznější formy a místa - evangelium nemá být zvěstováno pouze v dalekých krajinách Asie a Afriky, ale také v našich rodinách, na pracovišti, ve vesnicích a městech, kde žijeme, na dovolené, na sportovišti, ... a tak dále a tak dále. Vždyť přece už tak dlouho víme, že Evropa je křesťanská mnohdy „jen podle jména“.

Při každé mši svaté končí kněz výzvou: „Jděte ve jménu Páně“. Neřká: „Už to skončilo, konečně můžete jít domů“ nebo „Jsem rád, že jste dnes přišli, děkuji vám a příště přijďte zas“, ale připomíná nám „in persona Christi“ (lidově se říká „na místě Božím“), že to, co jsme při nedělní bohoslužbě načerpali během naslouchání Božímu slovu a během slavení eucharistie, **máme dávat dál**. Sám Kristus nám všem v té chvíli připomíná, že křesťan je jím samým - už od křtu - povolán, aby hlásal radostnou zvěst a aby byl „misionářem“.

Je mi jasné, že si mnozí z nás (pokud hned ne všichni) položí otázku: „A je mezi námi někdo, snad kromě pana faráře, kdo to tak dělá?“ a znejistí... Mohu vás uklidnit! Jen se podívejte kolem sebe. Je pravda - člověk musí dát „sbohem“ pohodlnému, „ztučnělému“ křesťanství, které se tak rádo usidluje na prahu křesťanských domácností! Ano, je třeba si uvědomit, že souzeni nebudeme jen podle toho, že jsme přece zas tak moc neřešili, ale také podle toho, co jsme udělali pro druhé. A dodat si odvahy a přiložit ruku k dílu. Tak jako třeba děvčátka z Misijního klubka a jejich vedoucí!

Přeji všem požehnané a krásné prázdniny.

Rok 1937 - dokončení

Oprava uvnitř kostela

Před biřmováním byly provedeny v kostele nejnnutnější opravy. Byly natřeny zdi na místech, kde malba byla poškozena, což bylo hlavně na soklu, pak pod kůrem. Dále byly dvě kamenné kropenky, které byly roztrhány mrazem, nahrazeny novými. Nové kropenky byly zhotoveny z cementu přesně podle tvaru starých. Byl zhotoven sádrový odlitek. Kropenky stály 650 Kč.

Zařízení kaplánky

Do kaplánky byl opatřen nový nábytek, a to: skříň na šaty, umyvadlo, noční stolek, koberec, záclony a kříž. Psací stůl byl darován sestrou p. rady Františka Soukala, rovněž klekátko. Zařízení kaplánky si vyžádalo nákladu 1751,50. Z přebytků kostelního hospodářství a z darů dostal konkurenční výbor Kč 13 000,-- což svědčí o obětavosti farníků.

Hospodářské poměry

Pro polní hospodářství nebyl rok 1937 zvlášť příznivý. Úroda obilí byla slabší, hlavně žito se sklídilo málo. Jen bramborů bylo hojnost. Zaměstnanost se zlepšila hlavně stavbou silnice. Továrna stála po celý rok. Farní odbor charity rozdál v naturáliích Kč 6 640,--. Z farního chudinského fondu bylo uděleno podpor Kč 1285,--.

Hřbitovní plán a matrika

Hřbitovní správa dala vypracovati podrobný plán hřbitova a založila řádnou hřbitovní matriku. Takže máme přesný přehled o hřbitově.

Výstavka katolického tisku

Katolické spolky, především mladí pracovníci, uspořádaly akci pro zvýšení zájmu o katolický tisk. Dne 14. listopadu 1937 konala se v Orlovně přednáška: „Význam katolického tisku“. Přednášel známý publicista a spisovatel Dr. Alfred Fuchs z Prahy. Příští neděli pak byla v Orlovně výstava katolického tisku, pěkně a odborně sestavená. Oba podniky těšily se značnému zájmu. Na výstavě bylo sjednáno mnoho objednávek knih. Katolická akce uspořádala poslední neděli před vánoce 19. prosince přednášku Dr. Alfreda Fuchse na téma: „Význam papežství v nynější době“.

Náboženský život

Náboženský život plynul normálně. V roce 1937 bylo komunikantů 23 406. v neděle a svátky býval kostel při ranní plníčkový, ovšem až při mši svaté, neboť zdejší zlovyk, chodit do kostela pozdě, není možno vykořeniti. Exercicií pro školní mládež na konci školního roku se zúčastnilo 9 děvčat a 5 hochů. Na misie posláno z farnosti 1480 Kč. V roce 1937 bylo návratů žádný. Odbírání katolických časopisů se poněkud zlepšilo proti roku 1936.

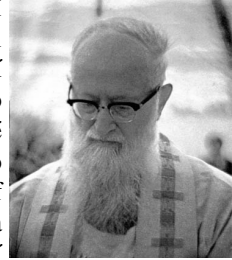
Leopold Benáček farář

Vidi in visitatione canonica 2. 6. 1938 Hybner děkan

„Je třeba mít ucho na srdci Božím, ruku na tepu doby“

Josef Kentenich

V Porýní, nedaleko německého města Koblenz, leží mariánské poutní místo Schönstatt, což bychom mohli přeložit jako „Krásné místo“. Tady se nachází mezinárodní centrum Schönstattského hnutí a jeho srdcem je síť malých kapliček. V té první, která leží v údolí a kde všechno začalo, přijal 18. října 1914 pater Josef Kentenich (1885-1968) a malá skupinka studentů teologie (palottinů), pozvání Panny Marie přispět „k obnově a záchraně křesťanského společenského a mravního řádu“. Tento den je chápán jako

zakládací den Schönstattského hnutí.

Josef Kentenich zažil hlubokou zkušenost s Pannou Marií. Jako devítiletého jej přivedla maminka do sirotčince, protože se o něho nemohla sama postarat. Svěřila ho tehdy Panně Marii, aby ona byla jeho matkou. Josef poznal, co je nemít domov, prožíval nedostatek lásky v církvi i ve světě. Viděl mravní bídu člověka, krize ve vztazích v rodinách i společnosti, a to v něm vzbudilo touhu přispět k výchově nového člověka v nové společnosti. Vzor člověka podle vůle Boží viděl v Panně Marii, které se zcela oddal. Po vysvěcení na kněze se P. Kentenich stal spirituálem malého semináře Pallotinů v Schönstattu. Svým studentům dal celé své srdce a nadchnul je pro poslání, které mu bylo svěřeno.

Schönstattské hnutí má své pole působnosti v různých oblastech života: ve výchově mládeže, rodin, mužů, žen, kněží, v práci s nemocnými. Mnozí členové se zaměřují na hlubší modlitbu v adoračním hnutí. Apoštolátem nejrůznějších forem spolupracují s kněžími a biskupy při evangelizaci.

Schönstattské duchovní dílo žije v podstatě z předpokladu praktické víry v Boží prozřetelnost a chápe křesťanský život jako následování života Panny Marie v jejím mariánském vnitřním postoji zaměřeném na Krista a skrze něj v Duchu svatém na Boha Otce.

U nás v Rokoli (u Nového Města nad Metují) byla postavena a 19. 7. 1997 vysvěcena první a do dnešní doby jediná kopie původní schönstattské kapličky (v současnosti se také usiluje o postavení kapličky v Brně).

Podle legendy zabloudilo ve zdejších hlubokých lesích (roklí) děvčátko. Ve velké tísní se obrátilo o pomoc k Panně Marii. Ta se dívce zjevila a vyvedla ji za ruku z lesa ven. V místě zjevení vytryskl pramen a vznikla tu studánka. Voda ze studánky uzdravila slepého synka lesníka. Zbožní ctitelé Matky Boží zavěsili nejprve na strom u studánky mariánský obrázek a později zde vystavěli dřevěnou kapli, která byla v roce 1859 nahrazena kaplí zděnou.

O rok později sem byl zavěšen obraz P. Marie s Ježíškem od malíře Klemense známý pod titulem Panna Maria Rokolská. Podle něho zhotovil novoměstský sochař Marek sochu Panny Marie do kostela, který dal v roce 1930 postavit továrník Příbyl na svém pozemku. Tento kostel byl posvěcen v roce 1945. Vedle kostela stojí dřevěná stavba "Loreta", kde můžeme vidět obrazy sedm bolestí Panny Marie v podání lidového umělce.

V srpnu 1939 našla svůj duchovní domov v této kapličce skupina mladých českých bohoslovců a kněží, kteří poznali schonstattské hnutí a jeho zakladatele P. Kentenicha. S nadcházející válkou nemohli již putovat do Schönstattu, proto hledali způsob, jak přenést tuto mariánskou spiritualitu do Čech. Našli zapomenutou rokolskou kapličku, která po letech vypadala jako skladiště a v ní, podobně jako P. Kentenich a jeho svěřenci v Schönstattě, uzavřeli 11. 8. 1939 úmluvu lásky s Pannou Marií. Od té doby se stala Rokole kolébkou a centrem schönstattského hnutí u nás. V této malé kapličce, která postupně měnila svou tvář až do dnešní podoby, se darovalo svou osobní úmluvou lásky k Panně Marii mnoho dalších. Přes nepřítelů politických poměrů spojených též s likvidací řádů se rozvinuly jednotlivé složky schönstattské rodiny.

Po pádu totality se splnila touha schönstattské rodiny u nás. V Rokoli byla postavena a posvěcena 143. schönstattská kaplička na světě a nese ideál - posláním Betléma.

zdroj: <http://www.diecezehk.cz/>

Následující rozhovor o zakladateli Schönstattského hnutí a jeho myšlenkách nám ochotně pro časopis poskytl Mariin bratr Markus Amrein, který nás na pozvání pana faráře ve dnech 25. - 26. 3. 2007 v Olešnici navštívil.

„Není důležité, co je přede mnou. Není důležité, co je za mnou. Důležité je, co je ve mně. A pokud to, co je uvnitř, vyjde na světlo. Pak se možná stane i zázrak.“ (Meditace, M. Scott Peck)

Mohl byste se nám krátce představit, odkud pocházíte, kde nyní působíte a co je Vaším posláním?

Jmenuji se Markus Amrein a pocházím z Lucernu ze Švýcarska. Povoláním jsem malíř pokojů. Působím v Schönstattě a patřím k schönstattskému institutu Mariiných bratří.

Šestnáct let jsem pracoval v Schönstattě s mládeží, staral jsem se o tábory, připravoval jsem setkání. Nyní jsem několik let zodpovědný za svatyňku *Tabor* na Marienbergu v Schönstattě. Před třemi roky jsme postavili nový dům. Já jsem se postaral o malířské práce. Teď přicházejí hosté. Staráme se, aby bylo čisto, uklizeno, vypráno, uvařeno, vyprávíme historii, význam svatyňky a modlíme se.

Kolik máte pomocníků?

Jsem vlastně sám. Pokud je to nutné, tak přichází jedna paní pomoci s úklidem. Je to malé. Máme tu centrum pro mládež s 70 lůžky.

Jak jste se dostal ze Švýcarska do Německa?

Když jsem byl ještě docela malý, tak se kněz ve vesnici zeptal mých rodičů na Schönstatt a oni založili skupinu rodin. Bylo to vždy docela zajímavé tam být. Ale toto rozhodující nebylo.

Rozhodující bylo, když jsem se ještě s šestnácti dalšími mladými účastnil tábora na horách. Bylo to docela něco jiného než farní společenství. Již první tábor mě naplnil hlubokou touhou, protože křesťanský život tady měl docela jiný rozměr. Také společenství bylo pevnější, hlubší.

Dalším krokem bylo, že jsem hledal mé životní povolání. Četl jsem texty od čilského inženýra Maria Hilerant, který byl Mariiným bratrem. Velmi mě imponovalo to, proč se stal Mariiným bratrem. Jeho zkušenosti v povolání. Chtěl jsem jeho zkušenosti z jeho povolání přenést do mého povolání. Tedy, že mohu poznat Boha i v mém povolání, tzn., že nemusím čekat na víkend, na prázdniny, kde zakusím tento prožitek s Bohem, ale mohu ho uskutečňovat každý den v mé devítihodinové pracovní době. A to byl krok k Mariiným bratřím, kteří mají také toto poslání - být křesťanem ve světě.

Popište prosím strukturu Schönstattu?

Existuje několik stavů- muži, ženy, rodiny, kněží a ty jsou vnitřně strukturovány ve společenství. Společenství jsou stejné jako stavy, ale mají jinou míru zapojení- nevázanou, hlubší, nehlubší. Páter Kentenich rozlišuje ligu, svaz a institut. Liga je volné společenství – liga mužů, liga kněží, rodin. Svazy jsou společenství, která nemají žádné právní závazky a zastupují region. Instituty - to jsme my Mariiny bratři, dále sem patří Mariiny sestry, paní ze Schönstattu. Tyto jsou mezinárodní a mají také právní povinnosti.

P. Kentenich chtěl vždy svobodu. Každý by si měl najít své místo a rozhodující pro to je vždy láska k životu.

Další formou jsou poutní společenství, kdy lidé přicházejí do svatyňky a modlí se. A také putovní obraz svatyňky. Lidé na celém světě si předávají obrázek, který putuje od rodiny k rodině. A to je překrásné, obrázek přichází do rodiny a tady se lidé modlí.

**„Pokud roste naše sebekázeň, láska a životní zkušenost,
prohlubuje se současně i naše chápání světa a vlastního místa v něm.
Toto chápání smyslu života je naším náboženstvím.“**

Zakladatel Schönstattskeho hnutí páter Kantenich hovoří o nové společnosti v novém světě. Můžete to blíže vysvětlit a jak Vy konkrétně toto poselství vnímáte?

Stačí se podívat do novin. Když je čteme, prohlížíme obrázky, říkáme si, že to není možné. My potřebujeme novou společnost bez této nespravedlnosti, která je ve světě. Schönstatt byl založen v 1. sv. válce. Od té doby se situace trochu posunula, avšak mnoho konfliktů je stále. Možná bez zbraní, ale mnozí jsou ohroženi psychicky, existuje manipulace.

Jestliže mluvil o nové společnosti, myslel tím nás. Jestliže chceme změnit svět, musíme změnit naši práci. Jestliže chceme změnit naši práci, musíme změnit naše srdce. Naše jednání vychází z našich srdcí. K tomu Schönstatt vznikl, že někdo nás změní, neboť změnit sám sebe je těžké.

Páter Kantenich říká, že Schönstatt je vztah života a vědy. Co je na Schönstattě vědeckého?

Nechtěl vykládat teorii, nýbrž žít v novém společenství. Chtěl žít s lidmi. O uskutečnění se snažil formou skupin. Věda říká, jak to má být, ale on se to snažil s lidmi uskutečňovat. Ne, máme nový kostel- to je sice hezké, ale on se snažil hledat nový kostel k životu v Schönstattě.

Jak vnímal svobodu člověka a co znamená svoboda pro Vás?

Můžeme to slovo zjednodušit, ne svoboda, ale máme být svobodní. Svoboda od čeho? Svoboda, abychom se dostali k Bohu? Máme být svobodní od egoistických pudů. Jestliže se oprostíme od tohoto, pak můžeme být svobodni s Bohem, s vyššími cíli.

Jak lze toho docílit?

To je úkol na celý život. To je sebevýchova.

Používá se pojem vychovaný vychovatel, jak mohu sebe vychovávat?

Uvedu příklad. Chlapci k nám přijdou na tábor. Je zima, musejí spát na zemi, být bez maminky. To je ale irelevantní. Starší již v pohodě mohou být bez mámy, už nejméně po desáté spí na zemi. Toto tedy není tak zlé. Ale mohou se zříci alkoholu. Jestliže přinesu oběť, pak to zušlechťuje moji osobnost, vychovávám se sám. Ten chlapec to dokonce ani nemusí vědět, ale zpozoruje, že něco se mu podařilo.

„Panna Maria se chce sklonit do naší malé kapličky a odtud celou rodinu vychovávat a nově inspirovat, aby se její členové stali hluboce náboženskými lidmi.

Chce ale také otci a matce vzít z rukou kousek výchovné práce.“ (J. Kentenich)

Pod pojmem svoboda si asi každý představí trochu něco jiného. Jak vychovatel, rodič může vychovat své dítě a přesto neomezit jeho svobodu?

Láska je rozhodující. Nejde o mě, ale o nový život. Jestliže dítě miluji, pak udělám mnohé, co dítě nechce. Začátek je již u malých dětí. Každá láska, kterou chci dítě ochránit- např. od horké plotny, zabránit mu, aby neupadlo apod. Proč bych neměl své dítě chránit i tehdy, když už je dvanáctileté? Chránit ho před sexuální manipulací. Dnes sexuální podněty na dítě působí mnohem častěji a více než dříve. Před dvaceti lety to bylo jiné.

Jak tedy správně můžeme děti chránit, aby v tom neviděli pouze naše zákazy, rozkazy a neustálé domlouvání?

Záleží na věku. S dvouletým nebudu hovořit, ale jednoduše mu tu ručičku z té plotny sundám, musím jednat. Když je větší, pak mu musím ukázat hranice, které chci mít a také s ním rozmouvat. Musím dát takové hranice, které jsou nutné, ne větší. Důležité je být v kontaktu. Může to být bolestivý proces. Dnes je to jasně zřetelné. Mnohé věci, které dříve byly samozřejmé - matka, otec, kostel, obec - to byl jeden organismus. Člověk vyrostl, seznámil se, oženil se. To byl dříve jeden uzavřený organismus, kterým každý prošel. Tyto věci bychom měli nyní více dávat na vědomí.

V sexualitě je to také zřetelné. Jaký ona má smysl? Musíme se snažit hlouběji rozumět věcem, které nás ohrožují. Jak zacházet s internetem, s televizí? Jako mladý jsem neměl internet a tudíž jsem se nemusel těmito věcmi zabývat. Ale dnes musíme naši mládež na toto připravovat a pokud to neuděláme, je to špatné.

„Všechno vydržíš a přetrpíš, budeš-li mít po boku přítele, i když pro tebe nebude moci udělat nic víc, než že ti řekne laskavé slovo a stiskne mlčky ruku.“ (Phil Bosman)

Jak dlouho míváte tábory a co bývá jejich náplní?

Bývala období, kdy jsme měli více chlapců než místa. Teď je to méně. Na každý tábor je nutné se ale vždy znovu připravit, protože každá generace je jiná.

Tábor trvá deset dní. Ráno je budíček, rozcvička, úklid. Následuje i skupinová sezení, hry, hraje se fotbal, pálíme oheň apod. Tábor je zaměřen na nějaké téma- např. Indiáni.

Napínavé a zajímavé je, když mládež odchází na dva dny z tábora. Děti dostanou mapu, musejí si najít místo na přespání a zodpovědět deset otázek, které se vztahují k danému místu. Po dvou dnech se vrací. Mají zážitky, a tak vyprávějí a vyprávějí, že to skutečně nemá konce. A tady právě vznikají trvalá přátelství, jsou odkázáni navzájem sami na sebe a také na Boha.

Jak staré děti do tábora přijímáte? Mohou se starší děti, mládež stát vedoucími na táboře?

Přicházejí k nám desetileté děti a zůstávají tak do čtrnácti, patnácti let. Pak je rok, nebo dva pauza. Avšak spolu se staršími podnikají jednotýdenní cestu někam.

Vedoucím se mohou stát, jestliže projdou školením. Na začátku, když se ujímají vedení v táboře, je jim dán obvykle k dispozici pomocný vedoucí.

Mohou k vám přijít mladí, kteří jsou nevěřící?

Ano, máme i evangelíky a nevěřící. Kdo je vlastně dnes nevěřící? Ano, i tito přicházejí a my jim jasně říkáme, že jsme schönstattský tábor. To že jdeme do svatyňky, abychom se společně modlili a uctívali Pannu Marii, nebyl problém.

Často bylo ale těžší to, aby se naučili správnému sociálnímu chování např. jak správně jíst, vzájemně se bavit, umět si hrát, jestliže je jedináček apod. A není důležité, zda mají svatyňku nebo ne. Důležitější je to, že čeho my si všímáme, toho si všímají i ti druzí.

Kolik míváte dětí na táboře?

Přibližně sto padesát až dvě stě v celé diecézi. Diecéze má asi 1,5 milionů katolíků.

„Jestliže skutečně milujeme, vnímáme a respektujeme milovaného člověka vždy jako někoho, kdo má zcela samostatnou, odlišnou identitu a podporujeme ho v tom, aby takovou nezávislou a jedinečnou osobností zůstal.“(Meditace, M. Scott Peck)

Můžete říci, kde vidíte hlavní myšlenky a přednosti oddělené výchovy podle pohlaví?

Jak to přijímají mladí, kteří k vám přicházejí?

U nás je to tak vždy. Když jsou tábory nebo skupinová setkání odděleně, bývají otázky. Jsou ale kontakty. Děvčata staví stany, chlapci jim je pomohou postavit. Setkání mládeže bývají také společná. Hlavní výhoda oddělené výchovy je docela určitě pro onu osobnost.

Existují školy ve Švýcarsku nebo Německu, kde se vyučují zvláště chlapci a dívky?

Jsou školy pouze pro děvčata. A statistiky docela jasně ukazují, že takové školy jsou lepší. Děvčata v nich jsou mnohem lepší než na „smíšených“ školách. I mimo církev je tendence k specifické výchově podle pohlaví. Nechci nijak stavět důležitost dělení, nýbrž poukázat na speciální výchovu, která je docela normální, spontánní. „Jsem individuální“ a to je myslím ve výchově dost důležité.

Avšak chlapci a děvčata se mohou také velmi dobře vzájemně doplňovat a obohacovat. Jsou chlapci, kteří si raději hrají s děvčaty, dokáží se s nimi pobavit lépe než s kluky a podobně tomu může být u děvčat.

Popravdě řečeno, když jsem byl mladý, myslel jsem si, že jsme zastaralí. Před těmi roky jsme byli jediní. Ale dnes musím říci, že jsme byli tenkrát docela moderní. A současná pedagogika a psychologie dokazují, že jsme tehdy udělali dobře. Tato výchova je stále nyní používána a pro vlastní osobnost člověka je výhodou.

Není ale škoda, jestliže chlapci/ dívky nemají možnost se vzájemně poznat právě při různých příležitostech? Viděli by alespoň, jak se druhý v dané situaci zachová. Přijímali by ho takového, jaký je. Snažili by se, aby se vzájemně neohrožovali a neublížovali si a tak by se učili být ohleduplní.

Jde o cvik. Pohlaví patří k jádru, k bytí naší osoby. K tomu, aby život byl upevněn v onu pravou osobnost, patří také rozvoj pohlavního života. Tato pohlavnost je rozdělena na tři složky - je to tělesný pud, duševní pud, pud rozvoje a tvůrčích schopností.

Sjednání těla a duše má rozhodující následek pro rozsah sexuality. Neboť nejvyšší tělesné naplnění není možné bez pudu duševního. Proto je v tomto období důležité dát specifický duševní růst dříve než se přijde k tělesné sexualitě.

Pouhé setkání se v tělesné oblasti označuje Kantenich za setkání dvou kusů masa. Domnívá se ale, že pohlavní akt v onom celistvém milujícím spojení poukazuje na náš budoucí život v duševním spojení s Bohem.

Pro naplněný vztah je důležitý protiklad muže a ženy. Je důležité vydržet napětí a učit se žít s nenaplněnými touhami. A tak je to vlastně celý život. To je důležité jak pro partnerský život v manželství, tak také pro přátelství. Také v přátelství musí zůstat napětí. Toto napětí prohlubuje hloubku každého vztahu.

Současná společnost propaguje docela něco jiného a to je škoda. Spontanita, ale není vše, musí se myslet také na budoucnost. Musíme být zodpovědní za následky našich činů. A to je ostatně v sexuální oblasti důležité, neboť tato účast zanechává stopy ve vlastní duši a v duši partnera.

„Největší roli nehraje to, že nám rodiče říkají o Bohu a o podstatě světa, ale to, co dělají“.

Jak prakticky vypadá úmluva lásky s Pannou Marií?

Co jiní dělají pro život, je pro mě svědectvím. Mohu ukazovat na příkladech, jak Matka Boží pomohla. Ale to nestačí. Každý musí zpozorovat - ona se mnou hovoří, dívá se na mě, miluje mě. Každý má svůj vlastní přístup. Pro nás je důležitá modlitba.

Říkáte, že to každý musí cítit, že každý má vlastní osobní přístup. Jestliže mám něco do hloubky procítit, pak to musím vnitřně zakusit a prožít. A tak mě napadá, že patnáctiletá mládež má možná jiné představy o životě a tudíž potřebuje pomoci. Jste jim v tomto směru nápomocni? Přispívají k tomu nějakou formou tábory?

To je skutečně těžké. Jsou tábory, setkávání, na kterých panuje určitá atmosféra. Potom přicházejí opět domů. Ano, je to těžké, docela jiný život. Významné pro nás je, že pěstujeme neustále kontakt s Pannou Marií, máme s ní vztah. Proto jsou pro nás důležité také domácí svatyně, je to místo v pokoji, kde je umístěn obraz Panny Marie a výzdoba. Spojují tak osobní život s Marií, přináší malé dary a to jsou milosti.

„Abychom byli svobodnými lidmi, musíme převzít za sebe úplnou zodpovědnost. Přitom ale musíme mít sílu odmítnout tu zodpovědnost, která není opravdu naše.“(Meditace, M. Scott Peck)

Přestože páter Kentenich zemřel, jeho myšlenky stále žijí. Domníváte se, že je něco, čemu ještě nyní nemůžeme zcela rozumět, protože je to určeno příštím generacím?

Již tenkrát volil tvrdá slova, aby ukázal, že se mnozí dávají na nesprávnou cestu, ale oni tomu nerozuměli. Mnozí biskupové to nestrávili, musel odejít do Ameriky. Ale dnes jsou v církvi vidět výsledky a ukazuje se, že co říkal, bylo správné. Nemohl mlčet o věcech, které viděl kolem sebe. Velký význam měla a má svatyně, kde se získává mnoho.

Co si myslíte, že by nám Otec Kentenich řekl v dnešní době?

Jsem si jistý, že by nám dal svobodu. Jestliže bychom se ptali na radu, dal by nám radu „sami se podívejte, já teď nemohu nic“. Především se vždy díval na vlastní zodpovědnost každého. On chtěl vždy vychovat svobodné lidi. Díval se na televizi, již tenkrát vyprávěl o filmech a pokusil se na ně odpovídat. Mluvil docela svobodně o sexualitě. Viděl, jak je to důležité, aby mluvil zcela otevřeně. Hovořil by o vnitřní svobodě, poukazoval by na manipulaci ve společnosti. Musí se zjistit, co bude dál s námi a s mládeží.

Za rozhovor děkuje Lenka Němečková

Světová náboženství : Judaismus - VI. Životní události

Jako v každém náboženství, tak také v judaismu jsou spojeny s různými životními událostmi - narození, manželství, úmrtí - různé náboženské úkony. Podívejme se na některé zajímavosti vycházející z tradic a symboliky židovského národa.

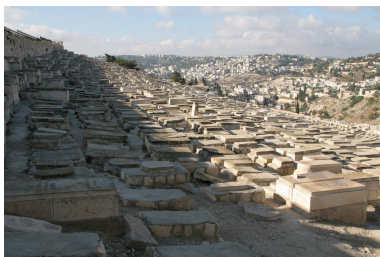
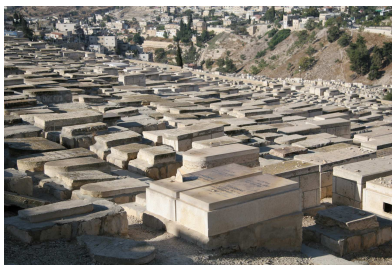
Nejdůležitějším obřadem u Židů po **narození chlapce** je **obřízka** (mila), je zároveň prvním náboženským obřadem. Příkaz obřízky nacházíme v hebrejské Bibli, označené jako „smlouva Abraháмова“: „Každý mužského pohlaví, jemuž je osm dní, ať je u vás obřezán.“ (První kniha Mojžíšova 17,12). Vyjadřuje se jí myšlenka, že tělesnost a pudovost mají být podřízeny vyššímu, mravnímu zákonu. Obřízka se koná v porodnici, doma nebo v synagoze. Provádí ji tzv. mohel, který má potřebné lékařské a náboženské znalosti. Chlapce při obřadu drží na klíně kmotr zvaný sandak a kromě rodičů jsou přítomni četní hosté. Po požehnání dostává chlapec hebrejské jméno, jehož součástí je tradičně i jméno otce (např. „David ben Josef“). Dívky dostávají své jméno ještě dříve než chlapci - při prvním šabatě po narození, kdy je otec povolán k předčítání Tóry. Důležitým mezníkem v životě Židů je dosažení **náboženské dospělosti**. Pro chlapce byl tento věk stanoven na 13 let, pro dívky již o rok dříve. Tímto okamžikem se dítě stane „synem příkazu“ (bar micva) či „dcerou příkazu“ (bat micva) a nadále nese plnou odpovědnost za své jednání. Pro 13-ti leté chlapce je obřad bar micva zvlášť významný - je povolán ke čtení Tóry, poprvé se halí do modlitebního pláště (talitu), může si navléct modlitební řemínky (tefilin) a může také případně poprvé přednést náboženskou promluvu.

Manželství se v judaismu těší nesmírné úctě. Jde o posvátné spojení muže a ženy, jímž se naplňuje jeden z hlavních příkazů Tóry: „Plodte a množte se.“ Židovské manželství spočívá na vzájemné důvěře a dohodě. Tuto myšlenku vyjadřuje po tisíciletí svatební smlouva, nazvaná aramejsky ketuba, která stanovuje práva a závazky manželů. Manžel se podpisem svatební smlouvy především zavazuje, že se ke své ženě bude chovat s úctou, že ji nenechá bez prostředků. Ketuba, která zůstává ve výlučném vlastnictví ženy, rovněž stanovuje hmotné zajištění ženy pro případ úmrtí manžela nebo rozvodu. Vlastní svatební obřad se většinou koná v úterý, v žádném případě ne ve sváteční nebo smuteční dny Izraele a kromě toho ani v některých dalších, tradicí stanovených obdobích. Svatba (hebrejsky chatuna) se nemusí konat v synagoze. Podmínkou je, aby snoubenci byli oddáni pod baldachýnem (chupa), a nezáleží na tom, kde je vztyčen. Pod baldachýn přijdou v doprovodu rodičů ženich (chatan) a nevěsta (kala). Bíle oděná nevěsta sedmkrát obejde ženicha a tím začíná první část obřadu - zasnoubení. Po rabínském požehnání se ženich i nevěsta napijí vína z jednoho poháru, ženich navleče nevěstě prsten na ukazováček pravé ruky a vysloví prastarou formuli dle Talmudu: „Budiž mi zasvěcena tímto prstenem podle zákona Mojžíše a Izraele.“ Druhou část obřadu tvoří sňatek (nisuin). Ženich podepíše svatební smlouvu a společně naslouchají sedmi svatebním požehnáním. Na závěr ženich rozbije skleněný pohár, na což přítomní zvolají „mazal tov“- „hodně štěstí.“ Po svatbě následuje bohatá hostina, při níž někdy vystoupí ženich s náboženskou promluvou.

Tradiční institucí, která se stará o duchovní potřeby **nemocného či umírajícího**, je pohřební bratrstvo (chevra kadiša). Členové tohoto zbožného společenství však vždy pomáhali i pozůstalým a těm, kdo se ocitli v nouzi: poskytovali útěchu, podíleli se na přípravě pohřbu a v případě nouze podporovali rodiny bez živitele, sirotky a chudé. Židé odmítají kremaci a pohřbívají pouze do země. Pohřeb se má uskutečnit co nejdříve, pokud možno ještě v den smrti. Uložení do hrobu předchází rituální očištění zesnulého (tahara), po němž je tělo oblečeno do košile, spodků a nakonec rubáše (kitlu). Všechny součásti oblečení jsou bílé. Do rakve, která se vždy zhotovuje z prostých, neholbovaných prken, nesmí přijít žádné květy ani šperky. Zásadou židovských pohřebních zvyklostí je totiž prostota, v níž není místa pro rozdíly mezi bohatými a chudými. Po modlitbách a smutečním proslovu rabína je rakev za pronášení žalmů nesena ke hrobu. Když je do něj spuštěna, hodí každý z přítomných na rakev tři lopatky hlíny. Závěr obřadu tvoří modlitba „Kadiš“. Doba do pohřbu a sedm následujících dní je neintenzivnějším obdobím zármutku (šiva), kdy pozůstalí ani nevycházejí z domu. Dalších třicet dní smutku (šelošim) se již pozůstalí pomalu vrací k povinnostem života, ale ještě rok od smrti nejbližších příbuzných platí zvláštní smuteční ustanovení včetně závazku zdržet se zábav. Kamenný pomník (maceva) se vztyčuje zpravidla rok po úmrtí.

Většina židovských náboženských obcí má svůj vlastní **hřbitov**. Ostatky zemřelých mají jednu provždy zůstat na místě, kde byly pohřbeny. Pokud plocha hřbitova nedostačovala a Židé ji nesměli rozšířit, navázela se na staré hroby silná vrstva hlíny. Další zemřelí pak byli pohřbíváni nad původními hroby a vedle nových náhrobků se zasazovaly i náhrobky původní. Obvyklým náhrobkem býval deskový kámen zapuštěný kolmo do země (stéla). Může být pokrytý pouze písmem, ale mnohé z náhrobků bývají nápadně ozdobným tvarem i vyhloubenými či vypouklými ornamenty a symboly. Podle starého židovského zvyku se na hřbitov nenosí květiny, ale na náhrobky se pokládají kamínky. Tento zvyk připomíná pohřby ve starověkém Izraeli, kdy byly hroby pokrývány velkými kameny na ochranu proti zvěři.

Markéta Konečná
(Použité prameny: internet)

Nejstarší a největší židovský hřbitov na světě na Olivové hoře v Jeruzalémě. Zde má podle předpovědí dojít k poslednímu soudu. Hrobové místo zde stojí tolik peněz jako dům.

Slovo nemocným 4/6

Otče, odpusť jim... Lk 23,24

Když je člověk nemocný a musí delší dobu ležet a je často sám, prochází mu v myšlenkách celý minulý život. Přitom si může uvědomit, že existuje někdo, kdo mu třeba v minulosti ublížil a komu ještě neodpustil. Od události už možná uběhlo hodně času, takže vzpomínky nejsou přesné. Čím víc však člověk o věci přemýšlí, tím víc se utvrzuje v jistotě, že právo je na jeho straně a že tehdy jednal správně. Takové přesvědčení si vytvoří i tehdy, když to tak ve skutečnosti není, protože s odstupem času pomalu zapomíná na některé okolnosti, které vzájemné jednání ovlivnily, stále si připomíná svoje kladné postoje a zapomíná na to, co dobrého udělal ten druhý. U něj vidí hlavně to, co bylo negativní a co ho tak zranilo.

Dokud se však člověk nevyrovná ve své duši s tímto zraněním a není schopen druhému chybu odpustit a zapomenout na ni, nemůže dosáhnout skutečného pokoje ve své duši. Časem se vzájemná nevráživost prohlubuje a stále více zatvrzuje srdce člověka a brání mu, aby nabídl ruku ke smíru a odpustil. Forem nepřátelství mezi lidmi je mnoho a mají různé stupně. Vždy však jsou zlem, které narušuje vztahy mezi lidmi. Někdy to může být jízlivý úsměšek, zraňující slovo anebo i ledové mlčení. Hlavní zloba je však v duši člověka a tam může být hluboká nenávisť vůči druhému, i když se navenek slušně zdraví a odpovídají si na pozdrav.

Často je na začátku nepřátelství mezi lidmi jenom nepochopení správného smyslu nějakého výroku nebo poznámky, nesprávně tlumočený názor anebo nechtěný záměr. Během času se však z malého odporu proti druhému člověku může vytvořit nepřátelství, které se velmi nesnadno usmíruje. Odstranit takový vztah může jenom dokonalé odpuštění. Takový skutek může být pro člověka velmi těžký, ale do duše toho, kdo ho vykoná, přinese opravdový pokoj a hlubokou radost, a tím usnadní snášení všeho, co nemoc přináší. Duševní vyrovnanost přispěje i k tělesnému uzdravení.

Udělat první krok, využít vhodné příležitosti, prolomit hráz nepřátelství a nabídnout ruku ke smíru je velmi těžké, vyžaduje to hodně síly a pokory, ale výsledek stojí za toto úsilí, protože přinese pokoj do duší lidí, kteří se na tomto špatném vzájemném vztahu podíleli, a nepřímo ovlivní i lidi, kteří o tomto stavu věděli.

Vzorem takového jednání je pro nás sám Ježíš, který na Kalvárii prosil nebeského Otce, aby odpustil vinu těm, kteří mu způsobili toto smrtelné utrpení. On nám dá každému dost sil a schopností, když ho budeme chtít v jeho chování napodobovat. V dějinách církve bylo nesmírné množství mužů a žen, kteří Krista v jeho jednání následovali. Oni nám ukazují, že je možné jednat podle Kristovy vůle, a mohou se za nás u Boha přimlouvat, když je o to budeme prosit.

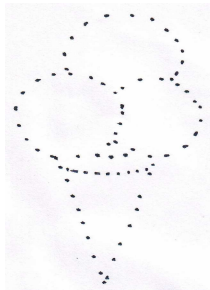
Pán Bůh nás k sobě může přivádět vším, co prožíváme, a všechno nás může přivádět k odstraňování našich chyb a hříchů, když budeme mít dobrou vůli. Cesty, po kterých nás Pán vede, jsou pro nás někdy nepochopitelné, ale vždy jsou pro nás nejvhodnější. Záleží jen na nás, jak budeme ochotni s Bohem spolupracovat a plnit jeho vůli.

Milé děti!

Máte rády hádanky?

Jestli ano, tak tu pro vás jednu máme:

Studená je, v puse zebe,
lízáme ji z kornoutku.
Kdo zná tuhle pochoutku?

Pro ty z Vás, kteří si nejste úplně jisti tu mám malou nápovědu. Vemte si tužku, pospojujte tečky a hned dostanete odpověď.

Zdraví maminky ze Sedmikrásku

Ministranti

S blížícími se prázdninami si stejně jako všichni školou povinní i navštěvující vyšší než ten základní stupeň vzdělání klademe jednu velkou otázku. Co budeme dělat dva měsíce bez školy? Ať už s radostí nebo s brekem musíme tuto okolnost přijmout a o prázdninách si můžeme (aktivně) odpočinout, něco poznat a přiučit se něčemu novému. Ministranti nejsou výjimkou a mimo osobní aktivity plánujeme i jednu společnou akci. Každý pořádný kluk je maximálně spokojený, když může sedět u táboráku s partou kamarádů, spát přímo pod hvězdami, putovat po neznámých končinách s krosnou na zádech, vařit v kotlíku... Proto se neďte, uvidíte-li někde na Vysočině tvory, připomínající olešnické ministranty, s krosnou na zádech.

Prázdniny ale samozřejmě nejsou jedinou naší aktivitou. Abychom si lépe zapamatovali, co se učíme na schůzkách, udělali jsme si v sakristii nástěnku, na kterou postupně doplňujeme nejenom to, co se učíme, ale i fotky z výletů a další předměty, sloužící jak k rozšíření obzorů, tak k vylepšení estetického vzhledu nástěnky.

Toto jsou asi dvě nejdůležitější věci, které nás nejvíc zajímají na schůzkách, ale rozhodně to neznamená, že nic dalšího neděláme.

Mesknabo

Z činnosti Misijního klubka

Letošní rok je celý ve znamení příprav na celostátní Misijní kongres, který se bude konat 6. října v Brně.

Děvčátka z Misijního klubka na kongres chystají hlavně výrobky pro Misijní jarmark, který bude také jeho součástí. Od říjnového Misijního jarmarku, který se konal v minulém roce také u nás v Olešnici, již tvoříme pouze do Brna, kde se počítá s několikatisícovou účastí dětí a výrobků bude potřeba mnoho. Proto jsme také upustily letos od uspořádání Misijního jarmarku v naší farnosti. Ze zajímavých věcí, které jsme připravily nebo ještě tvoříme, můžeme jmenovat: barevný klubíčkový růženec, dózy na potraviny ozdobené barvami na sklo, květináče zdobené ubruskovou technikou, drátkované svícínky, barevné vázky z kolíčků, pokladničky na sčítání úspor za misijní bombónek, záložky do knih z misijních pohledů, atd..

Během našeho pravidelného setkávání se na kongres připravujeme i získáváním znalostí o misionářích, např. o sv. Františku Xaverském, Františku z Asissi, vyprávěly jsme si také o Matce Tereze, Maxmiliánovi Kolbem, Otcí Damiánovi a sv. Otcí Janu Pavlu II. V době adventní jsme si četly úryvky z Písma svatého, které děvčata nacvičila a sehrála při „rorátních“ setkáních v kostele.

Tímto způsobem získávají děvčata znalosti, které budou potřebovat jednak v průběhu kongresu, ale také jim mohou být nápomocny pro zvládnání jejich životních situací.

Kintuadi po „olešnicku“

V oblíbené hře Kintuadi máme svoji „olešnickou“ verzi, kdy malými samolepicími „cihličkami“ v misijních barvách kontinentů zalepujeme velkou mapu.

Již se nám takto podařilo zelenými cihličkami v hodnotě 1,- Kč zaplnit celou mapu Afriky, kterou jsme během 2.farního dne vystavily i u nás v kostele. V současné době zaplňujeme mapu Asie, světadíl, který máme na starosti v kostele u Jezuitů při Misijním kongresu v Brně. Za misijní bombónek máme nyní při pondělních schůzkách našetřeno v pokladniče černouška a chýše 3233, Kč.

Příprava na letní pobyt Misijního klubka

Už to budou skoro dva měsíce, co jsme si začaly vyprávět v klubku o jednom úžasném příběhu. O dvou dětech, které nacházejí „svou“ zemi, kterou pojmenovaly „Therabithia“.

Poté následovala výprava, kde jsme si zkusily mnoho užitečných potřebných činností, např. zvládnání lanových překážek, „zabíjení“ petlahvových hus, prolézání pavučinou, sáhnutí do strašidelných kamen, rozluštění šifry, poznávání květin, závody v běhu a nakonec nebezpečný průchod mezi kravami u Kintrů ve Křtě-nově. Odnesly jsme si mnoho zážitků a cenných zkušeností. Ale nemyslete si! Nic jsme nedělaly nadarmo, vše souvisí s naším příběhem. Ještě nevíme jak příběh skončí a tak se těšíme na jeho rozuzlení během letního pobytu Misijního klubka v Horním Němčí. I my jsme totiž pro „naši“ zemi vymyslely jména, ale protože jich je více, budeme s napětím očekávat, které je to správné. Maruška

Poděkování a prosba

Děkujeme všem farníkům za dosavadní podporu Misijního klubka a současně bychom chtěly poprosit o pomoc při naší další činnosti. Zejména o modlitbu za dobrý průběh Misijního kongresu (viz. Farní kalendář).

P. Jiří Šlégr, národní ředitel PMD očekává, že se ho se může zúčastnit až 8000 dětí. To by znamenalo, že na jedno stanoviště (bude pět stanovišť u pěti brněnských kostelů podle pěti světových kontinentů), třeba k nám do Asie, by mohlo přijít najednou až 1700 osob. Naším úkolem bude pomoci při organizaci programu připraveného pro děti, připravit Misijní koláč, zajistit občerstvení a jeho rozdávání. Chtěli bychom, vás farníky, poprosit o spolupráci. Prosíme též i o pomoc při výrobě a získávání rozličných předmětů pro Misijní jarmark, které by oslovily nebo upoutaly kolemjdoucí a hlavně děti. Příspěvky získané za tyto výrobky budou opět dobrovolné a budou věnovány potřebným v chudých zemích. Ještě jedna prosba na závěr, tentokrát o poskytnutí přístřeší a noclehu pro jeden autobus dětí z Polska a jejich doprovod. Jedná se o dva noclehy a sice z pátku 5.10. na sobotu a ze soboty 6.10. na neděli 7.10..

Velké díky za jakoukoli vaši pomoc.

Misijní informace

Při návštěvě na Misijní škole animátorů ve Špindlerově Mlýně, jsme byly informovány o změně loga Papežského misijního díla dětí. PMDD se stalo samostatnou právnickou osobou a je začleněno pod ministerstvo kultury. Nové logo můžete vidět na obálce tohoto zpravodaje.

Misijní den ve Strážnici

Ještě jsme plny dojmů z návštěvy strážnického dětského folklorního festivalu, spojeného s oslavou Misijní pouti. Do Strážnice jsme přijely v pátek a po přehlídce dětských folklorních souborů na pódiu strážnického náměstí jsme si rády zaskočily při diskotéce pod širým nebem v zámeckém parku. V sobotu hned z rána začalo „putování světadílů“. Mohly jsme nahlédnout a vyzkoušet si tradice jednotlivých kontinentů. Jen tak tak jsme stihly doputovat do kostela Panny Marie Nanebevzaté, kde následovala modlitba růžence. Po ní byla adorace a pak už slavnostní mše svatá, při níž bylo otcem arcibiskupem Janem Graubnerem přijato do Misijního klubka 22 dětí, z toho 7 z naší farnosti.

Po mši svaté následoval benefiční koncert Hradišťanu, který je nám již dobře znám z loňského Velehradu. Při koncertu děvčata předvedla, že písničky nejnají, ale že se umí i aktivně zapojit.

Zážitky děvčat i dospělých můžete porovnat v následující anketě, v níž jsme se ptali na dvě otázky: 1. „Co jsi od návštěvy Strážnice očekávala?“

2. „Co se Ti ve Strážnici nejvíc (nejmíň) líbilo?“

Markéta: 1. Abych podpořila misie. 2. Hradišťan a putování svěťadily.

Dospělý: 1. Těšila jsem se na setkání s milými lidmi a na folklorní hudbu a připomenutí si jihomoravských písniček.

2. Nejvíce se mi líbilo zapojení velké části farnosti do celého dvoudenního programu, který nebyl vůbec jednoduchý.

Adélka: 1. Je to duchovní akce a je spojena s misie.

2. Dětský den a koncert.

Simonka: 1. Abych pomohla dětem v Bangladéši. 2. „Den dětí“.

Dospělý: 1. Na atmosféru a jinak na všechno celkově.

2. Program pro děti a mše svatá.

Dospělý: 1. Těšila jsem se že pojedeme všichni spolu.

2. Hradišťan a nápady všech, kteří dokázali připravit takový parádní program pro děti.

Maruška: 1. Úmysl seznámit se s jinými misijními klubky a poznat, jak žijí jinde.

2. Program pro děti, kde se mohli vydovádět i ti starší, a také koncert Hradišťanu.

Dospělý: 1. Těšila jsem se, že uvidím mladé lidi, poznám nové inspirace a prožiji něco při letním pobytu s dětmi z misijního klubka.

2. Potěšilo mě, že jsme nakonec přece dostaly něco k jídlu po dlouhém čekání. Osobní poznání toho, že se nemusím bát pracovat s dětmi.

Kája: 1. Protože jsem se tam chtěla „kouknout“, podívat se někam jinam.

2. Koncert.

Lucka: 1. Protože mě přijímali do misijního klubka. 2. Kostel.

Kačka: 1. Těšila jsem se na výlet s kamarádkami a s mamkou.

2. Svěťadily, hlavně výhra - jízda s velbloudem. A také večeře - styl „švédského“ stolu na koberci.

Markéta: 1. Být s holkama a vidět jiné přijímání do klubka, než bylo to naše.

2. Hradišťan, putování svěťadily a svěťadily v kostele, květinová výzdoba.

Omluva

Omlouváme se farníkům, kteří z našeho oznámení poutě do Strážnice mylně pochopili, že se mohou přihlásit jen členky misijního klubka. V případě nejasností se příště informujte osobně s organizátory.

Poutní zájezd do Českého Krasu

Na poutní zájezd do Českého Krasu jsme se těšili proto, že jsme chtěli navštívit místa, kde zemřeli naši první světci svatá Ludmila a svatý Ivan.

Autobus odjel ve 4.30 v úterý 17. dubna z Olešnického náměstí přes Bystřici, Nové Město a Žďár směrem na Prahu. Pomalou jízdou před Barrandovským mostem nám zkrátil pan jáhen Ladislav četbou z úsměvné knihy P. Jiřího Barhoně „Pane faráři, já vás budu muset zabít!“ Ani jsme se nenadáli a autobus zastavil v Tetíně u kostelů sv. Ludmily a sv. Kateřiny Alexandrijské. Přivítal nás a ke mši sv. pozval berounský pan kaplan, který Tetín spravuje. Zopakoval nám některé údaje ze života sv. Ludmily, a pak nás čekala prohlídka. Barokní kostel naší první světice zdobí Hellichův obraz a sochy sv. Prokopa a Vojtěcha. Každoročně sem přijíždějí poutníci římskokatolického východního obřadu z Ukrajiny. Jejich pobožnosti prý trvají celý den. Sousední kostel sv. Kateřiny - světice ze 3. století - má mimo jiné zajímavý lustr, zhotovený jedním totalitním vězňem z odpadového materiálu. Další, třetí kostel, je zasvěcen sv. Janu Nepomuckému (dříve sv. Michaelovi archandělovi), byl několikrát vykraden. Z nedaleké skály je nádherný pohled na Berounku a pod skalami se vinoucí železnici. Ještě jeden pohled na malebnou scenérii a už se loučíme, nasedáme do autobusu a míříme do nedalekého sv. Jana Pod Skalou. Opět nám čte pan jáhen, tentokrát z knihy P. Piňhy „Paměť a naděje“. Otce Piňhu si mnozí pamatujeme z jeho návštěvy Olešnice. Cestou se kocháme pohledem na krasové skály podél silnice. V kostele nás vítá jiný berounský kaplan. Po litaniích k českým patronům navštěvujeme největší travertinovou jeskyni v republice s úmrtním kamenem sv. Ivana. Podle legendy byl sv. Ivan kníže z kmene Charvátů, který odešel z rodné země mezi Dněprem a Dněstrem a usadil se v této jeskyni. Kostel sv. Jana je postaven těsně vedle ní. Protože travertin (vápenný sintr) stále pracuje, jsou zdi i klenba nádherného Dietzenhoferova chrámu silně popraskané. Hlavní oltář zdobí obraz znázorňující pokušení sv. Ivana, kterého byl zbaven na přímluvu sv. Jana Křtitele, uprostřed kostela je jeho náhrobek. S kostelem sousedí Svatojánská kolej - vyšší odborná škola pedagogická, za totality sloužila k výchově pracovníků STB.

Po výběrném obědě v obci ze zajímavým názvem „Srbsko“ odjíždíme k návštěvě našeho nejnavštěvovanějšího hradu – Karlštejna – zbudovaného otcem vlasti Karlem IV. k uschování českých korunovačních klenotů. Prohlížíme si Vodní věž, Purkrabství a Císařský palác. Mariánská a Korunovační věž jsou však otevřeny až v sezóně, takže nemáme potěšení spatřit Křížovou kapli s obrazy mistra Theodorika. Škoda! Tolik jsme si přáli tento skvost vidět. V podhradí mnozí navštěvují muzeum padesáti voskových figurín, muzeum betlémů nebo farní kostel sv. Palmácia - světce ze 3. století - jediný v Čechách. Ve večerních hodinách se vracíme do našich domovů s poděkováním panu jáhnu Ladislavovi, že nám tuto pout' zajistil a připravil.

Děkanátní pouť

Dne 8. 5. 2007 se uskutečnila v roce diecéze děkanátní pouť do Brna na Petrov.

V 10.00 hodin přivítal otec biskup všechny přítomné. S historií biskupství nás seznámili P. Šikula a P. Nešpor. Aby se děti nenudily, měly v sousední budově připravený program.

Brněnské biskupství sv. Petra a Pavla bylo založeno Bulou papeže Pia VI. dne 5. 12. 1777 na přání císařovny Marie Terezie. Prvním biskupem byl Matyáš František hrabě Chronický. Nynější biskup ThLic Vojtěch Cikrle je již třináctým biskupem. 450 farností spadá pod 20 děkanátů. Počtem farností je největší v republice, rozlohou je třetí největší.

Na místě dnešní gotické katedrály stával již dříve románský kostel, od roku 1296 stoliční kapitula. Věže byly dostavěny až v roce 1905. Oltář, vyřezaný z limbového dřeva je silně zlacený. Obě strany svatostánku zdobí postavy apoštolů. Vitrážová okna za oltářem zobrazují život patronů chrámu. Oltář Svatého kříže a protilehlý oltář svatých Cyrila a Metoděje jsou mramorové, další mají namalované světce. (sv. Václav, sv. Prokop, sv. Barbora, Křest Páně). Z bývalého postranního vchodu pod věží je zřízena adorační kaple Těla Kristova. V kryptě pod hlavní lodí čeká na vzkříšení většina biskupů, další v náhrobcích u boční zdi. Poslední zemřelý biskup ThDr Karel Skoupý odpočívá na Ústředním hřbitově. Katedrála má zpřístupněnou klenotnici, vyhlídku z obou věží, muzeum sakrálního umění. V blízkosti najdeme prodejnu křesťanské literatury Donum, restauraci řeholních sester, kavárnu, čajovnu, prodejnu klášterních výrobků Benedictus a samozřejmě informační službu.

Pan děkan P. Pavel Kopecký seznámil přítomné s činností v jednotlivých farnostech. Většina z nich jsou farnosti živé, pracují s mládeží a budují nejen hmotné, ale především duchovní hodnoty. Boskovické děkanství tvoří tyto farnosti: Boskovice (Svitávka - ex curendo), Letovice (Rozhraní, Vísky, Cetkovice), Lysice (Bedřichov), Křetín (Bohuňov, Sulíkov, Černovice), Kunštát (Sebranice), Knínice, Olešnice (Rovečné - děkan. Žďár), Horní Štěpánov (Protivanov).

Mši svatou sloužil otec biskup Vojtěch. V promluvě připomněl naše světce, kteří měli vztah k brněnské diecézi (Klement Maria Hofbauer-Dvořák, Zdislava z Lemberka, Gorazd, S. M. Restituta Kafková) a kandidáty blahorečení (Jan Bula, Matka Vojtěcha Hasmandová, ct. Martin Sřfeda, Tomáš Týn). V Brně byl vysvěcen na kněze sv. Jan Sarkander, který působil také v Boskovicích. S vděčností se modlíme modlitbu za diecézi. Po mši sv. se poutníci rozešli na různá místa podle zájmu a nabídky.

My olešniční jsme využili příležitosti zúčastnit se krátké májové pobožnosti v bazilice Nanebevzeté Panny Marie na Starém Brně. Udělení titulu „bazilika minor“ Janem Pavlem II. připomínají 2 korouhve. Kostel má mimo jiné malované stěny a strop - jediný takto zdobený gotický kostel ve střední Evropě. Uchovává také vzácný klenot - obraz Panny Marie Svatotomské - paladium Moravy - podle legendy malovaný samotným evangelistou Lukášem. Kostel spravují augustiniáni v čele s opatem Lukášem Martincem. V klášterní zahradě prováděl své pokusy a dokázal dědičnost J. G. Mendel, jako kaplan zde působil náš rodák Dr. Ladislav Tichý.

Po dnu naplněném duchovními, historickými a dalšími osobními zážitky jsme se vraceli do svých domovů.

J.B.

Oslava Dne matek na orelské zahradě

V květnovou neděli, na Den matek, pozvali muži z olešnického Orla všechny maminky a babičky na malou oslavu našeho svátku. Bylo pěkné počasí, na zahradě bylo připraveno posezení, oheň na opékání párků a kyselky na zahnání žízně. Sešla se malá společnost maminek a babiček, utvořily se debatní kroužky a byla příjemná nálada. Děti se zabraly do společných her, ani se jim navečer nechtělo jít domů.

Oslava byla příjemná, bylo to neformální setkání maminek a babiček na popovídání. Každá žena dostala i kytičku růží, která dlouho vydržela ve vázičce.

Věříme, že příští rok bude zase příjemné počasí, muži nám nachystají pěknou oslavu a přijde více maminek a babiček i s dětmi.

Děkujeme mužům a těšíme se na příští setkání.

Anna Soukalová

Memoriál profesora Leopolda Benáčka

V sobotu 19. května se v Olešnici sešli Orli z patnácti jednot na již osmém ročníku Memoriálu profesora Leopolda Benáčka v přespolním běhu. Ten se tradičně koná v lesoparku Skalky.

Příprava na vlastní závod začíná vždy už v pátek odpoledne. I tentokrát jsme upravili prostor startu a cíle, prošli běžecké tratě a v některých místech umravnila přebujelou vegetaci nebo nerovný terén. Od brzkých ranních sobotních hodin přípravy vrcholily označením tratí, chystáním cen a stupňů vítězů, zřízením výpočetního centra a moderátorského stanoviště.

V 8.00 hodin se nás hrstka sešla v kostele ke slavení mše svaté. Škoda, že mnoho účastníků jezdí do Olešnice z daleka, a osmá hodina je pro ně příliš brzkou, než aby mohli závod zahájit bohoslužbou.

V 8.30 hod. se začali sjíždět první závodníci. V 10.00 hod. byl závod slavnostně zahájen starostou jednoty bratrem Josefem Soukalem, dále se slova ujal místostarosta Orla bratr Božetěch Kostelka a starosta Olešnice Zdeněk Peša. V 10.15 hod byl vlastní závod zahájen za krásného slunného počasí startem kategorie nejmladších závků na trati 50 metrů. Postupně probíhaly závody dalších kategorií až do polední přestávky, která byla vyplněna vyhlášením výsledků. Zbýl čas také na drobné občerstvení. Mezi tím mezi nás zavítal hejtman Jihomoravského kraje bratr Stanislav Juránek, který se závodu zúčastnil i jako závodník ve veteránské kategorii na 2500 metrů. Po přestávce závod probíhal závodem na nejdelších tratích 2500 a 5000 metrů. Ve 14.30 hod. byl závod ukončen vyhlášením závěrečných výsledků a rozloučením s účastníky závodu.

Letošního ročníku se zúčastnilo celkem 143 běžců. Naše orelská jednota získala 2 stříbrné a 4 bronzové medaile. V soutěži jednot o pohár hejtmána Jmk zvítězila jednota ze Rtně v Podkrkonoší. Jednota olešnická se umístila na 3. místě.

Závěrem patří poděkovat všem pořadatelům a závodníkům za krásný závod, který celý probíhal v příjemné a přátelské atmosféře. Milé bylo neformální ujištění od ostřílených závodníků, že na Memoriál profesora Leopolda Benáčka jezdí rádi. Pozoruhodný je i fakt, že nám už poosmé přálo počasí. Bohu díky.

Petr Stejskal

Školní výlety dětí z náboženství

Školní rok se nezadržitelně chýlí ke konci, dětem se už nechce učit (jestli se jim vůbec někdy chce) a těší se na prázdniny. Tohle období je časem školních výletů. Otec Roman u nás už před několika lety zavedl výlety pro děti, které chodí do náboženství. Výlety se rychle ujaly, a tak rok od roku jezdí více tříd a prodlužují se pobyty i na několik dní. Zajímá vás, na jaká místa cestuje mladá generace naší farnosti?

Přečtěte si následující přehled:

Třetí třída 10.5.2007 - Brno

Čtvrtá třída 24.5.2007 - Olomouc. Navštívili katedrálu sv.Václava, novou kašnu na náměstí, poutní místo Sv. Kopeček, baziliku Panny Marie a ZOO.

Pátá třída 10.-13.6.2007- Velké Losiny. Turistika,

koupání v termálních lázních, návštěva zámku Velké Losiny a papírny na ruční výrobu papíru. Ubytování ve starém mlýně (možná tam i straší).

Šestá a sedmá třída 14.6.2007 - lanové centrum Brno.

Devátá třída 17.-20.6.2007 - Bavorské Alpy, Barbara Kast haus, Wiendemansdorf (doufejme, že se nám vrátí).

Na závěr díky všem, kteří výlety zajišťují, a všem účastníkům přejí nezapomenutelné zážitky.

Jarmila Sobotková

Výlet dětí před prvním svatým přijímáním

Ráno jsme vyjeli z náměstí směr Brno. V Brně na Svobodáku jsme se dívali na kašnu a někteří si od ní odnesli vodu v botách. Potom jsme šli na Petrov do katedrály sv. Petra a Pavla. Viděli jsme výstavu soch a obrazů z celé diecéze, povídali a promítali si o andělech. Jednoho jsme si vyrobili a vzali domů. Pak jsme jeli do Olympie a navštívili po dohodě s p. farářem a mamkami dětský koutek, někteří se dívali na film, pár nás jezdilo na motokárách a ostatní šli na skluzavku a tam padali do kuliček. Také jsme šli do kina na film Robinsonovi. Zbaštili jsme zmrzlinu a vraceli vlakem domů.

Moc se nám to všem líbilo!!!

Jaroslav Škorpík

První svaté přijímání

Před třemi roky jsem vstupovala do první třídy plná očekávání z dětí, které mě čekají. Většinu z nich jsem neznala, protože jsou mimoolešníci. Rychle jsme se s dětmi sžili... Ani jejich jména jsem nepletla. Učivo první třídy seznamuje děti s nejnámějšími událostmi ze života Pána Ježíše. Nejvíce dětem utkvělo v paměti proměnění vody ve víno, protože jsme měli hostinu a při ní jsme zbarvili vodu potravinářským barvivem a cukrem a nalili do připravených pohárků. Na konci roku jsme šli na výlet pěšky z Prosetína přes vápenku do Lhoty, kde jsme se pomodlili v kapličky a poobědvali v jejich novém útulném altánku. Po cestě jsme hráli hry a hledali postupně ztracenou kšiltovku, brýle a mikinu. Poslední věc jsme tedy nenalezli. Má největší radost byla, že jeden klučina, který se celý rok nezapojoval do žádné aktivity, si jednu hru s námi zahrál a dokonce ji vyhrál.

Ve druhé třídě na začátku a v pololetí se k nám přidali další kluci, kteří začali chodit do náboženství, takže dívčí třída se postupně změnila v klučičí. V hodinách jsme se dále seznamovali se životem Pána Ježíše a v kostele jsme se byli pomodlit krátkou křížovou cestu a jindy zase adoraci, kterou jsme zakončili zmrzlinou. Na konci roku asi polovina žáků jela na dvoudenní výlet do Prahy, kde předtím někteří ještě nebyli. Největším zážitkem z tohoto výletu bylo, že jsme nikoho neztratili a nikomu nebylo nic ukradeno. Totiž hned při první jízdě v metru nás nějaká dobrá žena upozornila, že dětem z batohů trčí peněženky, a tady se to hemží zloději.

Třetí třída je přípravou na první svaté přijímání. Před adventem jsem děti učila naposledy a myslela na to, jak při jejich prvním svatém přijímání přijdu za ně prosit našeho nebeského Otce. Jenže úmysly naše a Boží se někdy různí. Takže po třech měsících doma s Vašíkem, jsem svoje třeačky začala znovu učit. Velice jsem se zaradovala, když jsem zjistila, že datum prvního svatého přijímání je stanoven na 13. května. Matka Boží drží ruku nad těmito dětmi. Příprava utekla velmi rychle a děti ještě před slavností jely na výlet, o kterém jste si již určitě přečetli.

V sobotu před prvním svatým přijímáním byly děti u zpovědi. Po zpovědi každé dítě dostalo od pana faráře ovečku se svou fotkou, kterou potom přilepilo na nástěnku, kde je Pán Ježíš zobrazen jako dobrý pastýř, který zná své ovce jménem.

Slavnost prvního svatého přijímání je slavností celé farnosti. Proto asi dva měsíce před ní jsem požádala seniory, kteří se setkávají první pondělí v měsíci na faře, aby si každý vzal fotografii jednoho dítěte a modlil se za něho. Tímto jim chci moc poděkovat a vidím důležitost provázanosti jedněch s druhými. Slavnost byla ještě spojena se dnem matek, takže děti po mši svaté roznesly maminkám v kostele květiny.

Na závěr se s vámi chci podělit o postřehy dětí, které se vyjádřily k náboženství a k prvnímu svatému přijímání:

- líbilo se mně, že můžu chodit na náboženství
- líbily se mně všechny výlety s náboženstvím
- líbil se mně dětský koutek
- měl jsem obavy před celým přijímáním
- na přijímání se mně líbilo, jak jsme nesli svíčky
- líbilo se mně, jak jsme dávali ovečky po zpovědi
- líbilo se mně, jak jsme šli průvodem do kostela
- chutnal nám dort
- škoda, že tam nebyla prababička.

Ivana Novotná

P. Josef Václav Holas - 90. výročí narození a 25. výročí úmrtí

Dne 30. 8. 1917 se narodil manželům Albertu a Marii Holasovým v malém zemědělském hospodářství v Ústupu po prvorozeném synu Josefovi další syn, kterému dali jméno Václav. Po něm ještě přivítali do kolébky dcery Marii, Ludmilu, Emilii a Annu. Rodiče si postavili na samotě u Ústupu domek. Sotva se nastěhovali, tatínek v roce 1930 zemřel. V té době již syn Josef studoval na Akademickém gymnáziu v Praze. Syn Václav po skončení základní školy navštěvoval Hospodářskou školu v Olešnici. Měl zaujmout místo tatínka – být rolníkem. Josef nastoupil po maturitě do kněžského noviciátu Augustiniánů v České Lípě. Ve dvaceti letech onemocněl a Pán si ho po velkém utrpení (sarkom) v r. 1936 povolal k sobě. Po nějakém čase odešel z domova i Václav, aby zaplnil místo po zemřelém bratrovi. Slavné sliby v řádu sv. Augustina složil v roce 1945, po vysvěcení v Praze 29. 6. 1946 sloužil v rodné farnosti primiční mši svatou. Pamětníci dosvědčují, že pěkný průvod šel ze samoty do farního chrámu za zpěvů v doprovodu hudby. Jako kněz působil v Praze u sv. Tomáše, Sváté Dobrotivé u Hořovic, Ročově u Loun, Bělé pod Bezdězem a Domažlicích. Při rušení klášterů v r. 1950 byl i pater Josef (jak se nyní řeholním jménem jmenoval) internován v Oseku u Duchcova. Po 2 letech u PTP mu nebyl udělen státní souhlas k výkonu kněžské služby. Vrátil se k mamince a sestře na samotu a hospodařil na poli. Denně za každého počasí docházel do Olešnice, kde beze svědků sloužil nejsvětější oběť. Podílel se na vyhledávání našich rekvírovaných zvonů. Byl oporou místnímu knězi P. Františkovi. V době „Pražského jara“ mu bylo dovoleno odejít na farnost Bedřichov u Lysic. Na žádost otce biskupa Štěpána Trochty odešel do severních Čech, kde požehnaně působil v České Lípě, Sloupu a Zákupcech. Strastiplný život (v mládí prodělal obrnu) zanechal následky i na zdraví pátera Josefa. V pátek 16. 7. 1982 na svátek Panny Marie Karmelské se rozloučil s tímto světem ve věku 65. let a odešel do nového domova. Od 23. 7. 1982 očekává slavné vzkříšení na olešnickém svatém poli.

Josef Procházka + J.B.

Oprava varhan

V minulém čísle FZ a při nedělních ohláškách jste byli informováni o nutné generální opravě varhan. Vzhledem k tomu, že se opravují schody u kostela a kříž na náměstí, je prozatím oprava odložena. Dosti vysokou částku (asi 200.000,- Kč), kterou bude muset farnost za opravu zaplatit, neseženeme hned, proto FR rozhodla, že se začne vybírat na varhany v brzké době.

Máme dvě možnosti, jak na varhany přispět:

1. předáním finančního daru na faře (paní Čadková nám na požádání vystaví potvrzení o daru). Při podání daňového přiznání nebo ročním zúčtování daně je možno si tuto částku odečíst od základu daně. To samozřejmě platí nejen pro podnikatele, ale pro každého člověka se zdanitelným příjmem (např. zaměstnanci).
2. vhozením finančního daru do kasičky, která bude umístěna u bočního oltáře.

Co víme o varhanách ve farním kostele? Moc toho nevíme, ale ve farní kronice se přece něco našlo.

17. 3. 1932 byly kolaudovány nové varhany ve farním chrámu Páně. Původně bylo usneseno jejich stavbu zadati firmě Čápek v Poličce. Na nátlak diecézního znalce prof. Antonína Hromádky byla stavba zadána jako dokonalejší firmě bratří Riegrové v Krnově. Stavbu zadával kostelní konkurenční výbor v Olešnici. Patron platiti na varhany odmítl. Tak zůstala úloha zaplatit za varhany 59814 Kč kostelnímu výboru. Dosud daly se splátky dary. Kolaudace stála 900 Kč a byla zaplacená v den kolaudace kolaudátorovi. Tolik farní kronika.

Dále víme, že stavbu prováděli dva Němci a asistoval jim pan Leopold Penka. Varhany mají 15 rejstříků, 6 spojek a jsou to varhany pneumatické. Poslední větší oprava se konala 20. 6. - 2. 7.1976 a provedl ji Dřevopodnik města Brna. Varhany byly rozebrány, vyčištěny, opraveny náhodné závady a naladěny. A jak to bylo s varhaníky?

První jméno varhaníka, které se objevuje v kronice, je Metoděj Novotný. Ten odchází za 1. světové války na frontu a místo něj usedá za varhany Antonín Novotný. V roce 1942 umírá, a protože není nikdo jiný, na jeho místo nastupuje místní kaplan P. František Krchňák. Ten mimochodem velmi pozvedl olešnický chrámový sbor na vysokou úroveň. V roce 1943 byl P. Krchňák přeložen. Pan děkan Benáček musel sehnat nového varhaníka a zajistit mu bydlení v Olešnici. Stal se jím slepec Vojtěch Doležal, varhaník z Lysic. 1. 9. 1948 se Vojtěch Doležal odstěhoval do Brna a od tohoto data je olešnickým varhaníkem pan Miroslav Blaha. V době vojenské služby pana Blahy hrála na varhany tehdy školačka Marie Krejčí a Stanislav Penka. Ten nebo paní Matoušková hrávali o větších slavnostech, když pan Blaha dirigoval.

Na závěr Vás prosím o modlitbu nejenom, aby se podařilo generální opravu varhan uskutečnit, ale také za to, aby byl v Olešnici vždycky někdo, kdo za tento královský nástroj bude umět usednout a hrát. A ještě něco. Varhany jsou určeny především k doprovodu lidového zpěvu. Modleme se tedy i zato, aby bylo koho a co doprovázet a občas pro to i něco udělejme.

Jarmila Sobotková

Shrnutí bodů, které byly projednány PFR a EFR 30. 3. a 6. 6. 2007

Oprava kříže: na opravu kříže na náměstí máme ze sbírek v této chvíli 64.000,- Kč. Oprava schodů ke kostelu by měla stát 30.000,- až 40.000,- Kč.

Topení: je stále aktuální otázka: Jak ušetřit za topení v kostele a na faře? K instalaci kotle do kostela je téměř vše připraveno.

Přestavba fary: řešení přestavby bylo odloženo na příští zasedání. Další důležitou otázkou je, zda zachovat stávající kotel na tuhá paliva.

Presbytář: podle posledního měření vlhkosti zdíva v presbytáři by se mohlo začít nahazovat. V souvislosti s tím, že bude třeba ještě osekát severní zeď v lodi kostela se nabízí otázka, zda by nebylo lépe počkat až stěna vyschne a opravit obojí současně.

Oprava varhan: nejnnutnější oprava byla provedena před velikonoce. Protože pro tuto opravu nemáme potřebné finance, bude se vybírat formou darů. Bližší informace budou na nástěnce, která by se měla během měsíce objevit v kostele.

Rokytnice: na čtyřdenní pouť rodin do Jablonného a Rokytnice se přihlásilo celkem 63 účastníků.

Tábor Rudíkov: přípravy vrcholí, bude se hrát celotáborová hra „O poklad Jeruzalémského chrámu“, na tábor je přihlášeno asi 30 dětí.

Pobyt misijního klubka: uskuteční se v Horním Němčí u Velehradu. Program bude směřovat k misijnímu kongresu.

Farní zpravodaj: protože trvají problémy při vydávání FZ, řešila se otázka, jestli naše farnost zpravodaj potřebuje. Všichni se jednomyslně shodli na tom, že FZ je nutný a je třeba hledat nová řešení.

Práce s dětmi: Všechny děti, které se schází v kroužcích, jsou pojištěny.

Lektoři: protože máme ve farnosti velmi špatný systém (jestli se to dá vůbec nazvat systémem) při čtení Božího slova, musíme se pokusit toto zlepšit. Bude vytvořen rozpis lektorů - minimálně na dva měsíce dopředu, aby se každý mohl předem připravit. Lektoři by mohli také při ranní mši svaté chystat dětem obětní dary (návrh pana jáhna Kince a jeho zdůvodnění: Po druhém vatikánském sněmu vyzvala Církev k aktivní účasti při slavení mše svaté. Každý se má zapojit podle svých možností. V Olešnici jsou mnohé tyto služby zajištěny velmi dobře. Při schůzi farní rady byla projednávána snaha o zkvalitnění formy obětního průvodu a lektorské služby. Předčítat Boží Slovo při liturgii je pro laika velká čest a také zodpovědnost. Navrhují, aby během prázdnin byli osloveni Jarmilou Sobotkovou a Janem Novotným bratři a sestry, kteří se v této službě osvědčili a pokud budou souhlasit, dostanou rozpis služeb na neděle a svátky. Jednou za půl roku budou mít formační setkání, které je pro tuto službu nejen nutné, ale také osobně důležité pro duchovní život. Dále navrhují, aby byli osloveni zástupce všech stavů, i ti, kteří ještě nepředčítají - zájemci o tuto službu se mohou přihlásit u výše zmíněných).

Polička na kancionály: byl přijat návrh řešení poličky na kancionály, který předložil pan ing Kánský. Návrh se zdál všem přítomným velmi zdařilý. Bude vybrán stolař, který ji zhotoví podle schváleného návrhu.

Zástupce pana faráře při zasedání FR: nebyl zvolen. Přítomní se dohodli, že v případě nemoci otce Romana se zasedání FR odloží.

Misijní kongres: farní rada vyslovila souhlas s pomocí naší farnosti při organizaci misijního kongresu, který se bude konat 6. října v Brně. Naše misijní klubko dostalo na starosti kostel u Jezuitů.

Zakrytí kněžských hrobů: pan Procházka podal návrh, aby byly zakryty kněžské hroby kamennou deskou, protože se o ně nemá kdo starat. Členové rady sice nebyli proti, ale vyslovili obavu, že to bude další větší finanční vydání. Než bude o tomto návrhu definitivně rozhodnuto, budou farníci vyzváni, aby se o ně starali (viz inzerát níže)

Zábradlí kolem kříže na náměstí: farní radě byl podán návrh, aby bylo zhotoveno zábradlí kolem kříže na náměstí. Jde o to, aby kříž a jeho okolí bylo lépe chráněno proti zneuctění a znečištění. Protože kříž je chráněn Státní památkovou péčí, lze předpokládat, že i návrh nového zábradlí by podléhal jejich schválení a že by se také v důsledku toho zvýšil rozpočet plánované opravy.

Park u kostela: paní Blahová už nezvládne udržování parku u kostela sama. Členové rady se vyslovili pro zachování parku, ale ne za každou cenu. Pokud se nenajde nikdo, kdo by s údržbou pomohl, bude park oset trávou.

Mez pod kostelem: z praktických i estetických důvodů byl vysloven návrh zasázat na mezi skalník.

Pout' do Polska: 15. 6. 2007 se uskutečnilo přípravné setkání. Záloha se bude platit v plné výši a bude se pohybovat od 900,- Kč do 2000,- Kč.

Olešnická pout': bylo navrženo pozvat na faru o pouti Otce Ladislava Tichého a okolní kněze, jak tomu bývalo dříve.

A na závěr několik inzerátů:

Najde se někdo, kdo by pomohl paní Blahové s údržbou parku pod kostelem? Zn. Pěkné okolí kostela

Najde se někdo, kdo by se chtěl a mohl starat o kněžské hroby? Zn. Farnost ušetří

Najde se někdo, kdo by oželel o pouti domácí prostředí a uvařil oběd na faře? A nejen uvařil, ale také vytvořil společnost hostům. Např. některá rodina by si mohla prostě uvařit o pouti na faře a zároveň se tam ve společnosti několika kněží naobědvat. Zn. Troufne si někdo?

Farní pouť k Božímu milosrdenství do Polska - po stopách papežů Jana Pavla II. a Benedikta XVI.

Naše společné putování ve dnech 27. - 29. září začíná mít už přesnější plány.

Plánovaný program:

Ve čtvrtek 27.9. odjezd v 5.00 hodin z náměstí. Cestou jsou plánované dvě krátké a jedna delší zdravotní zastávka. V poledne přijedeme do Wadowic - rodného městečka Karola Wojtyly, později a na více než 27 roků papeže Jana Pavla II. Zde se pomodlíme v kostele, kde byl pokřtěn, a také si ho důkladně prohlédneme - na stropě jsou v obrazech znázorněny encykliky, které papež během svého působení poslal všem věřícím. Potom navštívíme jeho rodný dům, ve kterém je jeho muzeum. Na náměstí bude krátký rozhod, aby mohli poutníci ochutnat místní specialitu "kremuwky" (kdo neochutnal tuto lahůdku, prý ve Wadowicích nebyl). Potom se přesuneme autobusy na předměstí, kde je postaven nový kostel sv. Petra - zde bychom chtěli slavit mši svatou. Po ní si prohlédneme krásný areál se zajímavou křížovou cestou. Po možném nákupu v místních potravinách pojedeme na nedalekou Kalwarii Zebřidowskou, mariáské poutní místo zapsané mezi památky UNESCO. Zde se ubytujeme a bude-li to možné, tak bude prohlídka celého komplexu.

V pátek 28. 9. ráno pojedeme do Krakova - do kláštera sester Matky Božího milosrdenství v Lagiewnikách. Zde žila sv. Faustyna, zde se jí zjevoval Pán Ježíš a ustanovil ji apoštolku svého milosrdenství. V klášterní kapli budeme slavit mši svatou, potom nás čeká přednáška a prohlídka nové basiliky vysvěcené v roce 2002 - "kostelíček pro 10 000 věřících". Následovat bude osobní volno k osobní modlitbě nebo nákupu. V poledne máme objednanou prohlídku v solných dolech ve Weliczce. Večer po návratu na Kalvarii nás bude čekat večere a po ní pro zájemce pobožnost křížové cesty.

V sobotu 29. 9. budeme ráno slavit mši svatou v basilice P. Marie na Kalwarii Zebřidovské. Po ní se vydáme znovu do Krakova a prohlédneme si královský hrad Wawel, katedrálu a městskou památkovou zónu. V 15.00 hodin nasedneme do autobusů a pojedeme domů. Cestou nás čeká zastávka v motorestu Starý Jičín na večeri. Předpokládaný návrat do Olešnice je kolem 22.00 hodiny.

Cena je od 900,- do 2000,- Kč, je v ní zahrnuta doprava, cestovní pojištění léčebných výloh, vstupné do památkových objektů, parkovné, dvě snídaně, jedna večere, nutná režie. Tuto částku je nutné složit u paní Čadkové do konce června. Po zaplacení je každý přihlášen už závazně. Rozdíl ceny se odvíjí podle toho, kdo si co objednal (druh ubytování, jídla) a zda je dospělý nebo dítě. Je možné u paní Čadkové dát peníze na výměnu za polské zloté na drobné nákupy, když se vyměňuje větší částka, je to bez poplatku.

Poutníci budou rozděleni do dvou autobusů - "mladí" a "staří". Program v nich povedou otec Roman a jáhen Ladislav - a budou se střídát. V autobusech budou místa přidělena podle pořadí ve kterém se poutníci hlásili. To vše je stručná informace o plánu a to vše dá-li Bůh a všichni svatí.

V současné době jsou všechna místa obsazena, ale zkušenost je taková, že někdo nebude moci na pouť jet - je třeba, aby sám vyslal náhradníka. Je možné, pokud by ještě z olešnických farníků měl někdo zájem o tuto pouť - přihlásit se u jáhna Ladislava jako náhradník. Jakékoliv dotazy, připomínky, nápady ohledně poutě volejte na číslo 516463315 nebo 606948970 jáhnovi L.

Toužíme, aby tato pouť - dá-li Bůh - byla velkým přínosem do života celé farnosti a našich rodin.

jL

Velehrad

Již osmým rokem se konají na Velehradě oslavy státního svátku u příležitosti Dne slovanských věrozvěstů, jejichž cílem je postavit most mezi všemi lidmi dobré vůle (bez rozdílu národnosti, politického přesvědčení nebo náboženského vyznání). Projekt, jehož vlajkovou lodí je Večer lidí dobré vůle, poukazuje jak na hodnoty židokřesťanské kultury, tak na působení svatých Cyrila a Metoděje v našem geografickém prostoru, ba i na vznik české vzdělanosti a státnosti.

VEČER LIDÍ DOBRÉ VŮLE začíná ve středu 4. 7. 2007 v 19.30 hodin.

Jedná se o slavnostní večer u příležitosti státního svátku ČR spojený s prezentací významných projektů občanské společnosti. Přímý přenos zajišťují Česká televize a ČRo1 - Radiožurnál. Moderátory večera budou P. Prokop Siostrzonek a Lucie Výborná.

Účinkující: Jiří Pavlica s Hradišťanem, No Name, Czech Virtuosi Brno, Kantiléna - dětský sbor, Ewa Farna, Vašo Patejdl, Zdeněk Plech, G appels a další.

Večer pokračuje ve 21.00 hodin Programem Hnutí a nových komunit "Setkání je dar" na venkovním B podiu u baziliky a ve 24.00 hodin je mše svatá v bazilice.

Bližší informace o Dnech lidí dobré vůle a oslavách svátků sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě viz www.velehrad2007.cz

VII. Velehrad (pěšky a autobusem)

Již po sedmé s heslem "Radost pro všechny lid" se před koncem prázdnin vydají poutníci pěšky do míst odkud se k nám skrze svaté bratry Cyrila a Metoděje dostala víra. Poutníci půjdou z mnoha směrů - jeden "proud" začíná svou cestu na starodávném památném Vítochově - 20. srpna. Večer dojdou poutníci do Olešnice, kde po mši svaté vás poprosím, aby jste na nich vykonali jeden ze skutků křesťanského milosrdenství - pocestné do domu přijímat. Začátkem srpna bude tato prosba v ohláškách a na oltáři sv. Rodiny bude list, kde zapíšete jména rodin, které přijmou pod svou střechu poutníky. Také Vás srdečně zvu na tuto pouť - ať už tu pěší - z Olešnice na Velehrad nebo autobusem - v sobotu 25. srpna. Závěrečnou mši svatou s námi bude slavit biskup ostravsko-opavský Mons. Lobkovic.

jL

Katolická charizmatická konference v Brně:

Od středy 25. 7. 2007 do neděle 29. 7. 2007 probíhá v Brně na výstavišti Katolická charizmatická konference 2007. Program konference tvoří přednášky, společná modlitba, neformální setkání a bohoslužby. Mottem konference je text z Janova evangelia (Jan 13,14: „Jestliže tedy já, Pán a Mistr jsem vám umyl nohy...“).

Přednášejícími budou:

Archimandrita Sergiusz Gajek, misionář a apoštolský vikář řeckokatolické církve pro Bělorusko, dále P. Cyril Vojtěch Kodet, OCarm., Th.D., S. M. Veronika Barátová z Komunity Blahoslavenství, Mons. ThDr. Michael Slavík, PhLic. Kateřina Lachmanová, Th.D., Mons. Mgr. Tomáš Holub, PhDr. Josef Zeman, CSc., Petr Hejl, DiS., z diakonie Betlém, R. D. Angelo Scarano, S.L.L. a další.

Bližší informace na letáčcích v kostele nebo na www.cho.cz

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni :**

*dne 26.12.2006 Václav Novotný
nar. 1.12.2006 v Boskovicích
dne 27.12.2006 Adéla Jílková
nar. 20.10.2006 v Boskovicích
dne 30.12.2006 Daniel Mistr
nar. 29.6.2006 v Boskovicích
dne 30.12.2006 Františka Palinková
nar. 8.11.2006 v Boskovicích
dne 8.4.2007 Ondřej Dostál
nar. 18.10.2006 v Boskovicích
dne 27.5.2007 Adam Michal
nar. 18.2.2005 v Brně
dne 27.5.2007 Šárka Michalová
nar. 28.2.2007 v Boskovicích*

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

*dne 12.5.2007 paní Emilií Dostálovou, nar. 13.11.1929
dne 17.5.2007 paní Ludmilu Dufkovou, nar. 19.1.1919
dne 25.5.2007 paní Františku Kunzovou, nar. 4.2.1915*

